പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന അമ്മ
സക്രാരിയുടെ കാവൽക്കാരിയും

III

എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ ജീവിതം തന്നെ പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. പ്രാർത്ഥന പ്രവർത്തനത്തിലേക്കും, പ്രവർത്തനം അനുഭവത്തിലേക്കും, അനുഭവം ജീവിതത്തിലേക്കും എത്തിച്ചേരണമെന്നതായിരുന്നു, പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ചുള്ള എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ ദർശനം തന്നെ. ഈ ദർശനത്തിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചാണ് എവുപ്രാസ്യമ്മ പ്രാർത്ഥന ജീവിതമാക്കിയതും, ജീവിതം പ്രാർത്ഥനയാക്കിയതും. രാത്രിയെന്നോ പകലെന്നോ വ്യത്യാസമില്ലാതെ സദാ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അമ്മയെ പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രേഷിത എന്നു വിളിക്കാം. അമ്മയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ വിശ്വാസിസമൂഹം, അമ്മയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരുന്നത് "എപ്പോഴും പള്ളിയുടെ ഒരു മൂലയിരുന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന അമ്മ", "എപ്പോഴും കൊന്ത ചൊല്ലിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അമ്മ", എന്നൊക്കെയാണ്. ചാപ്പലിലെ ഒരു മൂലയിൽ ഒരു കൊച്ചു ബഞ്ചായിരുന്നു എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ ഇരിപ്പിടം. ഏതു സമയത്തും ചാപ്പലിൽ എത്തുന്നവർ, പ്രത്യേകിച്ചും സ്കൂൾ കുട്ടികൾക്ക് അമ്മ, ആ കൊച്ചു ബഞ്ചിലിരുന്ന് കൊന്ത ചൊല്ലുന്നത് കാണാമായിരുന്നു.

പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു ആ ധന്യാത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണം എന്നു കൂടി പറയാവുന്നതാണ്. ദിവ്യകാരുണ്യനാഥന്റെ സജീവചൈതന്യം നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന സക്രാരിക്കു മുമ്പിൽ ഏകാഗ്രചിത്തയായി പ്രാർത്ഥിച്ചും സംഭാഷണം ചെയ്തും മണിക്കൂറുകൾ കടന്നു പോകുന്നത് ആ തപസ്വിനി അറിയാറില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് എവുപ്രാസ്യമ്മ 'സക്രാരിയുടെ കാവൽക്കാരി' എന്നൊരു അപരനാമത്തിന് അർഹയായത്. സക്രാരിയിലേക്കും തൊട്ടടുത്തുള്ള അമലോത്ഭവ മാതാവിന്റെ തിരുസ്വരൂപത്തിലേക്കും മാറി മാറി കണ്ണുകൾ അയച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രാർത്ഥനയും സുകൃത ജപങ്ങളും പലപ്പോഴും ഒരു സംഭാഷണത്തിന്റെ രൂപഭാവങ്ങളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാറുണ്ട്. എവുപ്രാസ്യമ്മ, തന്റേതായ ഏതു കാര്യത്തിലും അഭിപ്രായം ആരാഞ്ഞിരുന്നത് ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനോടായിരുന്നു. ദീർഘകാലത്തെ, ഈശോനാഥനുമായുണ്ടാക്കിയ നിശബ്ദബന്ധം അഭൗമി

കമായൊരു ഗാഢബന്ധത്തിലാണ് എത്തിച്ചേർന്നത്. ഈ അലൗകീക മായ അടുപ്പമാണ് തിരുസക്രാരിയിലെ തിരുസാന്നിദ്ധ്യമായ ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനോട് സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടാൻവരെ എവുപ്രാസ്യമ്മ എന്ന പുണ്യകന്യാസ്ത്രിക്ക് കഴിഞ്ഞത്. സമർപ്പിത ജീവിതത്തിന് ശക്തിയും അർത്ഥവും, ശാന്തിയും സന്തോഷവും നല്കുന്നത് പ്രാർത്ഥനയാണ്. ഇത് ദൈവത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തത ആഴപ്പെടുത്തുകയും പ്രത്യാശ പ്രബലപ്പെടുത്തുകയും, സഭയോടും ദൈവത്തോടുമുള്ള സ്നേഹം വളർത്തുകയും ചെയ്യും. ഈ ഉറച്ചബോധ്യം എവുപ്രാസ്യമ്മ, തന്റെ ഉള്ളിന്റെ ഉള്ളിൽ അരക്കിട്ട് ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു.

ദിവ്യകാരുണ്യ സ്നേഹത്തിലേക്കും ആരാധനയിലേക്കും ആഴ്ന്നിറങ്ങുവാനും അതുവഴി ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനോട് നന്ദി പറയുവാനും മനുഷ്യ മക്കളിൽ നിന്നനുഭവപ്പെടുന്ന നിന്ദനങ്ങൾക്കും കൃതഘ്നതക്കും മാപ്പുചോദിക്കുവാനും കൊതിക്കുന്ന എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ ഒരാഗ്രഹം 1901 ഒക്ടോബർ ഒന്നാം തിയ്യതി തന്റെ ആത്മപിതാവിന് ഒരു കത്തിലൂടെ എഴുതി അറിയിക്കുന്നുണ്ട്. "എന്റെ സ്നേഹപിതാവേ! എനിക്ക് ഒരാഗ്രഹം തോന്നുന്നുണ്ട്. ഞാൻ പറയട്ടെ! ഞങ്ങൾക്ക് മാസത്തിൽ ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ ധ്യാനം കഴിക്കണം എന്നുണ്ട്. ആ ധ്യാനം മാസാദ്യ വെള്ളിയാഴ്ച കഴിക്കുന്നതിനും അന്നേ ദിവസം പരിശുദ്ധ കുർബ്ബാന എഴുന്നള്ളിച്ച് വക്കുന്നതിനും സ്നേഹപിതാവിന് ഇഷ്ടമാകുന്നുവെങ്കിൽ അനുഗ്രഹമായി അനുവദിപ്പാറാകണമെന്ന് താഴ്മയോടെ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ ദിവസം ധ്യാനമായിരുന്നാൽ എല്ലാവരും നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിനെ അധികം ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇടവരുമെന്ന ഈ ആഗ്രഹത്തെ സ്നേഹപിതാവിനെ അറിയിക്കുന്നതാകുന്നു... ആരുവഴിയായിട്ടെങ്കിലും ഈ സ്നേഹം നിറഞ്ഞ തിരുഹൃദയത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു വലിയ ആഗ്രഹം എല്ലായ്പോഴും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു" (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 11, 1901 ഒക്ടോ. 1). ഓരോ വിശുദ്ധനും വിശുദ്ധയും ദൈവിക വിശുദ്ധിയുടെ ഓരോ മുഖം നമുക്ക് കാണിച്ചു തരികയാണ്. എവുപ്രാസ്യമ്മയിൽ പ്രത്യേകമായി വിളങ്ങിയിരുന്ന വിശുദ്ധിക്ക് ആധാരമായിട്ടുള്ളത് അമ്മയുടെ മടുപ്പ് കൂടാതെയുള്ള പ്രാർത്ഥനയായിരുന്നു. "നിങ്ങൾ അപേക്ഷകളോടും യാചനകളോടും കൂടെ എല്ലാസമയവും ആത്മാവിൽ പ്രാർത്ഥനാ നിരതരായിരിക്കുവിൻ" (*എഫേ. 6/18*) എന്നുള്ള വിശുദ്ധ ശ്ലീഹായുടെ വാക്കുകൾ ജീവിതത്തിൽ അന്വർത്ഥമാക്കിയ ഒരു പ്രാർത്ഥനാ പുത്രിയായിരുന്നു എവുപ്രാസ്യമ്മ.

ഒല്ലൂർ മഠത്തിൽ അംഗമായിരുന്ന ഒരു സഹോദരിക്ക് സുഖക്കേട് കലശലായി. മരണം സംഭവിക്കുമെന്ന നിലവന്നു. സഹസഹോദരികൾ ചുറ്റിലും കൂട്ടംകൂടി നില്ക്കുന്നു, പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു; വേണ്ട ശുശ്രൂഷകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മഠത്തിലെ പല അന്തേവാസികളുടെയും അവസാന ദിവസങ്ങളിലെ പരാക്രമങ്ങളും അസ്വസ്ഥതകളും മരണത്തി നുമുമ്പുള്ള ഭാവപ്പകർച്ചകളും കണ്ടും കേട്ടും പരിചയമുള്ള സന്യാസി നിമാർ, രോഗി അന്ത്യശ്വാസം വലിക്കുന്നതും നോക്കി നില്ക്കുകയാണ്. കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മൂകസാക്ഷിയായി നില്ക്കുക മാത്രമല്ല എവുപ്രാസ്യമ്മ ചെയ്തത്. എവുപ്രാസ്യമ്മ സ്വന്തമാക്കിയിരുന്ന പുണ്യ പരിശുദ്ധി കൊണ്ട് ആ രോഗിയുടെ മുഖത്ത് മാറി മാറി വരുന്ന ഭാവ വ്യത്യാസ ങ്ങൾ സസൂക്ഷ്മം നിരീക്ഷിച്ച് എടുക്കുന്നതിന് തന്റെ ആന്തരിക നേത്ര ങ്ങളെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. തനിക്കു ലഭിച്ച ഉൾവെളിച്ചം കൊണ്ട്, സക്രാരിയുടെ കാവൽക്കാരി കൂടിയായ എവുപ്രാസ്യമ്മ തിടു ക്കത്തിൽ ചാപ്പലിലേക്ക് ഓടി. ഏതാനും സമയം ദിവ്യകാരുണ്യനാഥനു മായി കൂടിയാലോചന നടത്തിയശേഷം ഏതോ ദിവ്യപ്രചോദനം ലഭിച്ച പോലെ സുസ്മേരവദനയായി രോഗിയുടെ സമീപത്ത് വന്നു. മരണാസ ന്നയായി - പ്രയാസങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു കിടക്കുന്ന രോഗിയോട് ഒറ്റക്ക് സംസാരിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ മറ്റു സഹോദരികളും ശുശ്രൂ ഷികളും മുറിയിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുപോയി. എവുപ്രാസ്യമ്മയിലുള്ള സ്വർഗ്ഗീയ സിദ്ധികൾ അവർക്കെല്ലാം അറിയാമായിരുന്നു. സ്നേഹാർദ്ര മായ പുഞ്ചിരിയോടെ എവുപ്രാസ്യമ്മ രോഗിയോട് ഇപ്രകാരം ചോദിച്ചു. സഹോദരിക്ക് ആരോടെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞുതീർക്കാനുണ്ടോ? ഈ ചോദ്യത്തിന് ഉത്തരം പറയുന്നതിന് മുമ്പ് രോഗിയുടെ കണ്ണുക ളിൽ നിന്ന് കണ്ണീർ അണപ്പൊട്ടി ഒഴുകി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം രോഗി തേങ്ങിക്കരഞ്ഞു കൊണ്ട് പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. ഒരു ആശ്രമ ശ്രേഷ്ഠത്തിക്ക് കഠിനമായ മനോവേദന ഉണ്ടാകത്തക്കവിധം ഞാൻ പെരുമാറിയിട്ടുണ്ട്; ഇന്നുവരെയും ആയതിന് മാപ്പ് ചോദിച്ചിട്ടില്ല. ഇനി അമ്പഴക്കാട്ട് മഠത്തിലുള്ള ആ സഹോദരിയോട് നേരിട്ട് ചെന്ന് മാപ്പു ചോദിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല. അമ്മ തന്നെ എനിക്കുപകരം ഒരു ക്ഷമാപണ കത്ത് എഴുതി കൊടുത്തയക്കണമേ എന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷി ക്കുന്നു. ദർശന ശക്തിയുള്ള എവുപ്രാസ്യമ്മ മറ്റൊന്നും ആലോചിച്ചില്ല. മരണാസന്നയായ മകളുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ചുള്ള മാപ്പ് യാചനാ വരി കൾ തയ്യാറാക്കി, ഒരാൾവശം അമ്പഴക്കാട്ട് മഠത്തിലേക്ക് കൊടുത്തയച്ചു. പ്രസ്തുത കത്തുമായി അയക്കപ്പെട്ട ആൾ അമ്പഴക്കാട്ട് എത്തും മുമ്പെ, ആ സഹോദരി എല്ലാ അസ്വസ്ഥതകളിൽ നിന്നും മുക്തി നേടി സമാധാ

നത്തോടെ ഭാഗ്യമരണം പ്രാപിച്ചു. അതും എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ കൈക ളിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു തന്നെ. 'സക്രാരിയുടെ കാവൽക്കാരിക്കു' മാത്രമെ ആ രോഗിയുടെ അന്ത്യനാളുകളിലെ അടയാളങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ.

'ദിവ്യകാരുണ്യത്തിന്റെ പ്രേഷിത'യെന്നും എവുപ്രാസ്യമ്മ അറിയ പ്പെട്ടിരുന്നു. തന്റെ അനുദിന ജീവിത ക്രമീകരണങ്ങൾക്കിടയിലും ദിവ്യ കാരുണ്യനാഥനോടുള്ള അതീവസ്നേഹവും ആരാധനാ മനോഭാവവും സമന്വയിപ്പിച്ച് തീർത്തുമൊരു തപസ്വിനിയെപ്പോലെ ദൈവൈക്യ ത്തിലാണ് എപ്പോഴും വ്യാപരിച്ചിരുന്നത്. താൻ ദിവ്യകാരുണ്യത്തി ലൂടെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ബലി ജീവിതത്തിൽ എല്ലാവരും വളർന്നു കാണണമെന്നും എവുപ്രാസ്യമ്മ ആഗ്രഹിച്ചു. തന്റെ ജീവനും ജീവി തവും വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിലൂടെ സ്വന്തമാക്കിയ, പങ്കുവക്കുന്ന സ്നേഹ ത്തിന്റെ തികവും മികവും ആയിരിക്കണമെന്ന് എവുപ്രാസ്യമ്മ മനസ്സിൽ ഉറപ്പായി കരുതിയിരുന്നു. ദിവ്യകാരുണ്യ നാഥൻ തന്നെ എവുപ്രാസ്യ മ്മയെ ഇപ്രകാരമാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നത്. "എന്റെ മകളെ നീ മുടങ്ങാതെ നിത്യവും ദിവ്യകാരുണ്യം ഉൾക്കൊണ്ട് നന്ദികെട്ട മനുഷ്യർ എന്നോട് ചെയ്യുന്ന കഠിന ഉപദ്രവങ്ങൾക്ക് പരിഹാരമായി എന്റെ പിതാവിന് എന്നെ ത്തന്നെയും എന്റെ രക്തത്തെയും ബലിയായി നിത്യവും നീ കാഴ്ചവ ക്കണം." (*ലിഖിതങ്ങൾ*, കത്ത് 25, 1902 നവംബർ 26). തന്നെ വ്യക്തിപര മായി അറിയുകയും സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സക്രാരിനാഥനുമാ യുള്ള സവിശേഷമായ ഒന്നിപ്പിന്റെ അവാച്യാനുഭൂതി ഉളവാക്കുന്ന അവ സരമായിരുന്നു അമ്മക്ക്, നിത്യേനെയുള്ള ദിവ്യബലിയും ദിവ്യകാ രുണ്യ സ്വീകരണവും.

ഒരു കയ്യിൽ തന്റെ സന്തതസഹചാരിയായിത്തീർന്ന ഊന്നു വടിയും മറുകയ്യിൽ ജപമാലയുമായി, തല കുനിച്ചും സുസ്മേരവദനയുമായി സുകൃതജപങ്ങൾ ഉരുവിട്ടും കൊന്തമണികൾ ഉരുട്ടിയുമാണ് ആ തപ സ്വിനി മഠത്തിലും ചാപ്പലിലും വരാന്തകളിലും നടന്നിരുന്നത്. നടുക്കുന്ന വേദനകളുടെ നടുവിലും ആരോടും ആവലാതി പറയാതെ മന്ദ മന്ദം നടന്നു നീങ്ങുമ്പോഴും ആർക്കുവേണമെങ്കിലും തന്നാലാവുന്ന എന്തു നന്മ ചെയ്യുവാനും ഒരുക്കമാണെന്ന ഭാവമാണ് ആ മുഖത്തിന്റെ പ്രസന്നത യിൽ ജ്വലിച്ചു നിന്നിരുന്നത്. എവുപ്രാസ്യമ്മയുടെ പ്രാർത്ഥനാ സഹായം ചോദിച്ച് പരിസരപ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല, ദൂരദേശങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും 'പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന അമ്മ'യുടെ അടുക്കലേക്ക് ജനങ്ങൾ

എത്തിച്ചേരാറുണ്ട്. അതിൽ നാനാജാതി മതസ്ഥരും ഉൾപ്പെടും. പരീക്ഷയിൽ ജയിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കണമേ എന്നപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ പരീക്ഷാക്കാലത്തും ഒഴുകിയെത്തിയിരുന്ന കുട്ടികൾക്ക് കണക്കില്ല. രോഗവിമുക്തിക്കുവേണ്ടി, തൊഴിൽ ലഭിക്കാൻ, വിവാഹബന്ധം ലഭിക്കുവാൻ, കുഞ്ഞുങ്ങളെ ലഭിക്കുവാൻ, കടക്കെടുതിയിൽ നിന്ന് മോചനം കിട്ടുവാൻ, കുടുംബബന്ധങ്ങൾ വിളക്കിച്ചേർത്തു കിട്ടുവാൻ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി അപേക്ഷകളുമായി അനേകംപേർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സകല അപേക്ഷകൾക്കും ആശ്വാസവും ഉറപ്പും നല്കി അപേക്ഷകരെ തിരിച്ചയക്കുമ്പോൾ, മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ടതായ പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകളും സുകൃതജപങ്ങളും പറഞ്ഞു കൊടുക്കുമായിരുന്നു. പലർക്കും പല സുകൃതജപങ്ങളും സ്വന്തം കൈപ്പടയിൽത്തന്നെ കുറിച്ചു കൊടുക്കാറുമുണ്ട്. എല്ലാവർക്കും കൊന്തചൊല്ലേണ്ട നിർദ്ദേശം പൊതുവായി കൊടുക്കുമായിരുന്നു. അപേക്ഷകളും ആവശ്യങ്ങളും സാധിച്ചു കിട്ടിയതിന്റെ പിന്നാലെ നന്ദിയും സന്തോഷവും പറഞ്ഞു പിരിയുവാൻ വരുന്നവരും ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ദൈവമഹത്വത്തിനും ആത്മാക്കളുടെ രക്ഷക്കും വേണ്ടിയുള്ള തീക്ഷ്ണത നമ്മിൽ വർദ്ധിക്കുവാൻ പ്രാർത്ഥനയാകുന്ന വഴിയിലൂടെ സഞ്ചരിക്കണമെന്ന് 'ആ ജീവിക്കുന്ന വിശുദ്ധ' എല്ലാവരോടും പറയാറുണ്ട്. തന്റെ മുറിയിലിരുന്നുകൊണ്ടുള്ള ഏകാന്തമായ ധ്യാനവും പ്രാർത്ഥനയും എവുപ്രാസ്യമ്മക്ക് പ്രത്യേകമായുണ്ടായിരുന്നു. ക്രൂശിത രൂപം നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് പിടിച്ച് ധ്യാനിക്കും, തിരുമുറിവുകളിൽ കണ്ണീരോടെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥനാ നിമഗ്നയാകുകയും പതിവായിരുന്നു. കർത്താവിന്റെ പാടുപീഡകളെക്കുറിച്ചുള്ള ധ്യാനവും സുകൃതാഭ്യാസവും ഈവിധമായിരുന്നു.

യേശുവിന്റെ മൗതിക ശരീരമായ തിരുസഭക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കേണ്ട സാഹചര്യം ഏറെ വേദനിപ്പിക്കുന്ന ഒരവസ്ഥയായിരുന്നു അക്കാലത്ത് അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നത്. പാഷണ്ഡതയുടെയും ശീശ്മയുടെയും ക്രൂരഹസ്തങ്ങളിൽ അകപ്പെട്ട് വീർപ്പുമുട്ടിയ തിരുസഭാ മക്കൾക്കുവേണ്ടി ദിവ്യകാരുണ്യ നാഥന്റെ മുമ്പിൽ നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന തിരുസഭാ സ്നേഹിയായ ഒരമ്മയെ അക്കാലത്ത് എവുപ്രാസ്യമ്മയിൽ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശീശ്മയെന്ന വിപത്തിനെ പറ്റിയും പള്ളിക്കേസുകളെപ്പറ്റിയും തന്റെ ആത്മപിതാവിനോട് വിശദമായി അന്വേഷിച്ചറിയുന്നതും പ്രാർത്ഥനകൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതും ആത്മപിതാവിനെഴുതിയ കത്തുകളും സാക്ഷ്യങ്ങളും വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഈ നിയോഗാർത്ഥം തന്നെ പ്രത്യേകം കൊന്ത ചൊല്ലുന്നതും കൊന്ത ചൊല്ലി

ക്കുന്നതും അറിയുകവഴി എവുപ്രാസ്യമ്മ തന്റെ ആത്മരക്ഷയെപ്പോലെ സഭാമക്കളുടെ ആത്മരക്ഷയും ഉറപ്പാക്കുന്നതിൽ അതീവ ജാഗ്രത കാണിച്ചിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു പ്രേഷിത കൂടിയായിരുന്നു എവുപ്രാസ്യമ്മ. മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനക്കായി തന്നെ സമീപിക്കുന്നവരുടെ പലരുടെയും മനസ്സും ഹൃദയവും ഒരുപോലെ വായിച്ചറിയുവാനുള്ള ദാർശനിക ശക്തി അമ്മക്കുണ്ടായിരുന്നു. പല രോഗികളുടെയും മരണസമയം പോലും അമ്മ മുൻകൂട്ടി പറയുമായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ളവർക്കുവേണ്ടി പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും പ്രാർത്ഥിപ്പിക്കുവാനും അമ്മ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. തന്നിലേക്ക് പ്രാർത്ഥനാ സഹായത്തിനായി ഓടിയെത്തുന്നവരിൽ അമ്മ കണ്ടത്, ദൈവസഹായം അപേക്ഷിച്ചു വരുന്നവരെയാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് സഹായം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാനും മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം യാചിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും അമ്മക്ക് വളരെയധികം സന്തോഷവും ഉത്സാഹവുമായിരുന്നു.

ഓ ആകാശമേ, ദൈവത്തിന്റെ ആലയമേ! നിന്നെ നോക്കി ഞാൻ നെടുവീർപ്പിടുന്നു എന്ന പ്രാർത്ഥനാ മന്ത്രോച്ചാരണത്തോടെയായിരുന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന അമ്മയുടെ പ്രഭാതസന്ധ്യകൾ ഉദിച്ചുയർന്നിരുന്നതും അസ്തമിച്ചമർന്നിരുന്നതും. എവുപ്രാസ്യമ്മ തനിക്ക് കിട്ടിയ ഏതു നന്മക്കും നന്ദി നല്കിയിരുന്നത് പ്രാർത്ഥനയും 'മരിച്ചാലും മറക്കില്ലാട്ടൊ' എന്ന വാഗ്ദാനവും വഴിയായിരുന്നു.